

9 september 2018 (morgendienst)

Heilig Avondmaal: voedsel voor onderweg

Bijbellezing: 1 Koningen 19, 1-9

Voorafgaande aan wat er in 1 Koningen 19 wordt verteld over Elia was er iets geweldigs gebeurd dat het hele religieuze landschap van toentertijd in beroering had gebracht. De Heere God had laten zien dat Hij de ware God was! En dat Baäl – de god die door vele Israëlieten werd gediend – helemaal niets was. De Baälverering, gefinancierd door koningin Izebel, bleek een farce te zijn. De Baälprofeten hadden op de berg Karmel toch een partij lopen roepen, lopen dansen, hadden zichzelf verwondingen aangebracht, maar Baäl reageerde er niet op. Hij liet het offer staan. Logisch, want Baäl bestond helemaal niet. Maar toen Elia op diezelfde berg zijn offer voor de Heere God had klaargemaakt en tot Heere God ging bidden, toen daalde vuur uit de hemel... vuur van Gods liefde... vuur van Gods toorn... vuur van Gods heiligheid... en het vuur verteerde heel het offer dat Elia had klaargemaakt, ja zelfs heel het altaar. Iedereen die het zag, riep uit: de HEERE is God! De HEERE is God!

Stel je voor dat je daar bij was geweest..., dat je dat had gezien..., daar zou je toch diep van onder de indruk zijn geweest, geschokt... vol ontzag voor die grote, heilige God, de God van Elia! ... Maar koningin Izebel, de vrouw van koning Achab van Israël, lijkt helemaal niet onder de indruk te zijn... Integendeel, ze gaat *nog* meer vastberaden door met waar zij mee bezig was. Zij was bezig om de profeten van de HEERE uit te moorden... en nu, na dit gebeuren op de Karmel, heeft zij gezworen om ook in ieder geval die Elia te zullen vermoorden. Hij als profeet van de Heere zal hetzelfde lot treffen als die Baälprofeten, die na de overwinning van de Heere op de Karmel waren gedood. De klopjacht van Izebel op de profeten van God gaat gewoon door... Nu, ja, met één verschil dan. Izebel stuurt Elia eerst een bode. Om hem te waarschuwen. Blijkbaar durft zij het niet aan om *direct* een legioen soldaten naar hem te sturen om hem te doden, maar wil zij Elia laten schrikken en op de vlucht jagen. Misschien is zij toch iets te bang voor de reactie van het volk, als het volk zou horen dat koningin Izebel Elia heeft gedood. Ze pakt het dus iets slimmer en tactischer aan, ze jaagt eerst Elia op, maar... ze gaat dus gewoon verder met het uitroeien van de profeten, met het in de kiem smoren van de verering van de Heere God.

En Elia? Ach, die zal van dat dreigement van Izebel toch helemaal niet van schrikken, nu hij op zo'n overweldigende manier Gods macht heeft mogen zien op de berg Karmel? Elia zal er toch om lachen? Zoals hij op de berg Karmel nog zo heerlijk kon spotten met die god Baäl? 'Misschien is jullie god Baäl wel even naar de wc', zo had Elia spottend geroepen... Maar nee... Helaas! Elia staat nu niet te lachen, maar... slaat gelijk op de vlucht! Bang voor zijn leven. Hij vlucht Israël uit. Helemaal zuidelijk, tot aan de grens met de Sinaïwoestijn... zo ver weg als mogelijk... Heeft dat overweldigende gebeuren op de berg Karmel dan ook bij hem niets..., helemaal niets uitgewerkt?

Ik kan het niet plaatsen. Je zou toch zeggen dat zoiets indrukwekkends toch *iets* zou moeten hebben gedaan met koningin Izebel..., of in ieder geval toch met Elia... maar het kat-en-muis-spelletje gaat gewoon door, alsof er niets is gepasseerd. ... *Blijkbaar kan de dagelijkse werkelijkheid..., blijkbaar kunnen de dingen van ons leven... ons zo in beslag houden, dat die momenten waarop je Gods macht en liefde mocht ervaren gewoon weer verbleken...*

Het is toch wel erg om dat hier zo te zien gebeuren bij Elia. Zoveel van God mogen zien..., zoveel tekenen gekregen..., zoveel zegen..., maar op het moment dat het erop aankomt, valt dat allemaal weg en *denkt* Elia daar niet eens meer aan... en ziet hij alleen de problemen van dat moment. Hij vlucht. Een waarschuwing voor u en mij: laat ik mij ook gijzelen door de angst en zorgen van het moment..., of kijk ik wel verder..., richting God en Zijn trouw?

Elia vlucht. Uitgeput laat hij zich na zijn lange vluchttocht op de grond vallen. Bij een bremstruik in de woestijn. Daar ligt de profeet van God, die kort daarvoor nog koning Achab en koningin Izebel had uitgedaagd om het met al de Baälprofeten tegen zijn God op te nemen. Elia is uitgeput. Op. En hij zegt tegen God: 'Het is genoeg geweest HEER! Neem mijn leven maar, HEERE! Want ik ben niet beter dan mijn vaderen'. Elia ziet het niet meer zitten...

Wie bedoelt Elia trouwens met die vaderen, als hij zegt 'ik ben niet beter dan mijn vaderen'? Ik denk... maar dat is een gissing van mij hoor... maar ik denk dat hij op dat moment dat hij daar ligt, ergens aan de rand van de Sinaïwoestijn, moet terugdenken aan het volk Israël in de woestijn, die eeuwen voor hem ook daar ergens op die plek gelopen heeft. Elia zegt: ik ben niet beter dan de vaderen. Die vaderen, die voorouders, die al mopperend en klagend hun tocht door de woestijn maakten. Die vaderen die maar niet konden vertrouwen op Gods macht. Die zich steeds weer afvroegen of zij er wel zouden komen in dat Beloofde Land. Die zelfs tegen Mozes hadden gezegd: wij willen weer terug naar Egypte, want dat is in ieder geval beter dan hier te sterven in de woestijn! Elia zegt: 'ik ben niet beter dan mijn voorouders. Want ik zie het ook niet meer zitten, zoals zij het niet met U zagen zitten. Heere God, neem mijn leven maar. Ik ben op. Ik kan gewoon niet meer...'

Heeft u ook wel eens van die momenten? Dat je gewoon niet meer kunt? Dat je gewoon niet meer weet hoe het verder moet? Ik zie het best wel vaak bij mensen. Gewoon bij jonge mensen. Waar je aan de buitenkant misschien niets aan ziet, maar die van binnen op branden. Ik zie het ook bij ouderen. Ouderen die inmiddels zo oud geworden zijn en door alle gebreken het leven gewoon moe zijn geworden. Waarom nog verder? Hoe verder? Ik zie het in gezinnen. Ik zie het soms in mijn persoonlijke leven. Soms ben je wel eens zo moe... Dit *kan* ik toch niet dragen, HEER?

Als u dit herkent... weet dat u zich in goed gezelschap bevindt. Want Elia, de man Gods... hij weet wel wat u voelt. Maar ook Mozes, die andere man Gods. Ook die heeft eens geroepen: 'Heere, als het zo moet, dood mij dan maar!' ... En Jona. Die heeft dat wel twee keer geroepen. De ene keer, toen in de boot tijdens de

storm, toen zij hij tegen de bemanningsleden: 'gooi mij maar overboord!' En de andere keer nog zo iets, toen hij ook zoals Elia zich onder een boom bevond, die wonderboom vlak bij de stad Nineve. En ook Jeremia, nog zo'n groot gelovige in de Bijbel, ook hij heeft verzucht: 'Heere, was ik maar nooit geboren geweest!' En dan hebben wij ook nog Job. Al die grote mannen, die grote geloofsvoorbeelden... ze wisten het op een moment niet meer. Ze konden gewoon niet meer verder. Zo moe van wat zij meemaakten...

Schrik er dus niet van, als u dit een keer zou overkomen. Of als dit het is, wat u op dit moment voelt. Het geloof in God is geen geloof van allemaal succesverhalen, fijne gevoelens en bemoedigende ervaringen... Het geloof in God is een geloof van strijd. Van aanvechting. Van zuchten. Van verlangend uitzien naar de toekomstige heerlijkheid, maar er nu soms nog zo beroerd weinig van merken. En op die weg van het geloof... die weg die Elia, Mozes, Jeremia, Job zijn gegaan... heb je het soms even helemaal gehad. Dan *kan* je niet meer.

En wat doet God dan op zo'n moment? Maakt God de weg van Elia lichter? Hoeft Elia dit vanwege zijn moeite hiermee nu niet allemaal meer te ondergaan? Nee. De weg wordt helaas voor Elia niet lichter. De weg *moet* door Elia verder worden gelopen.

Maar God geeft Elia de kracht om verder te gaan. God geeft hem spijs en drank om de weg te kunnen vervolgen. ... Zo gaat God met ons om op onze levensweg.

Er komt een engel naar Elia. Nu, dat het echt een engel van God is, dat wordt pas later duidelijk. Het Hebreeuwse woord 'engel' betekent ook gewoon 'bode', 'boodschapper'. Zoals Izebel een bode zond naar Elia, zo zendt God – precies hetzelfde woord – ook een bode, met dat verschil: Izebel zond een onheilsbode, God een heilsbode. Misschien zond God wel een bijzondere gestalte, een engel in hemels licht. Maar dat staat er niet bij. Misschien was het dus ook wel gewoon een man, die Elia eten en drinken bracht. God gebruikt soms heel gewone mensen om ons heen om ons de kracht te geven die wij nodig hebben om verder te gaan. Ook dat is de zorg van God voor ons.

God zendt dus een bode. En die bode zegt: 'sta op en eet'. Eigenlijk heel eenvoudige woorden. Die engel, die bode van God, is dus niet gestuurd om Elia uit te leggen hoe het nu allemaal zit. Die engel spreekt ook geen bemoedigend woord, persoonlijk tot Elia gericht. Heel veel blijft er voor Elia onduidelijk. Alleen klinkt de oproep om te eten en te drinken... en verder te gaan.

En dat is hoe God ook vanmorgen ons het Avondmaal wil schenken. God geeft eten en drinken, voedsel en spijs waar wij kracht uit mogen putten. Kracht om

verder te gaan. En tot ons wordt vanmorgen ook gezegd: 'sta op en eet'. En als u twijfelt, dan klinkt er net zoals bij opnieuw de stem van Gods bode... met precies dezelfde woorden als tot Elia zijn gesproken, maar nu tot u: 'sta op en eet. Anders is de reis te zwaar voor je.'

Wij krijgen geen antwoord op al de prangende vragen hoe het nu zit met ons leven... en met onze levenssituatie. De meeste vragen van Elia bleven onbeantwoord. Er komt geen uitleg vanuit de hemel hoe het nu allemaal zit. Waarom het nu allemaal zo moet gaan. Wat de toekomst zal brengen voor ons. Elia kreeg dat allemaal niet te horen. En daarom ook wij niet. Maar net zoals Elia krijgen wij voedsel en drank. Hemelse spijs en drank. Rechtstreeks bij God vandaan. Om ons de kracht te geven... omdat wij straks weer op moeten staan... en verder te gaan.

God geeft ons de spijs en de drank, terwijl u en ik misschien hier vermoeid als Elia onder de bremstruik zitten. Maar in dat voedsel en die drank die God schenkt, zit geweldige kracht, zo laat de geschiedenis van Elia zien. Geweldige kracht in het brood en de wijn die wij straks mogen ontvangen. Gewoon brood en gewone wijn..., maar in dat brood dat u straks tot u mag nemen... en in die wijn die u straks mag drinken... mag u de kracht proeven. De kracht van God. De kracht van Gods liefde. ... De kracht van Gods trouw. ... De kracht van God, waarmee Hij kwetsbare mensen, zondige mensen, mensen die elke keer weer tekort schieten... tekort schieten naar God toe en naar elkaar toe... de kracht waarmee God ons mensen tot Zich trekt en in Zijn armen sluit. Onweerstaanbare kracht van Gods liefde.

Wij mogen de kracht van God proeven. De kracht waarmee hij mensen vasthoudt, die elke keer weer struikelen... mensen die soms zoveel geloof te kort komen... mensen die soms zo terneer geslagen op hun geloofsweg kunnen zitten en het ook niet meer weten... die mensen wil Hij voeden met Zijn kracht. Kracht om weer verder te gaan.

Wij mogen Gods kracht proeven. Want in het brood en de wijn mogen wij Christus ontvangen. Zijn lijden en sterven voor ons. Maar ook Zijn opstandingskracht. En Zijn nieuwe leven. Deze spijs en deze drank laat zien: wij mogen leven van Zijn overgave tot in de dood voor onze schuld en van Zijn opstandingskracht voor ons leven. En dat mag ons zoveel kracht geven..., dat wij ondanks alles weer verder kunnen. Al die moeilijkheden, vragen, problemen staan misschien nog gewoon op ons te wachten vandaag of morgen. Het wordt er echt niet minder door. Maar neem daarom de spijs en de drank die God u vanmorgen geeft. Hij weet wat u nodig heeft om de weg te kunnen vervolgen. God schenkt u de maaltijd voor onderweg. Sta op en eet. Anders is de reis te zwaar voor je.